

[Handelsministeren.]

svarer Raadet og giver i Svaret forskellige Oplysninger, som skal underbygge Henvendelsen fra Burmeister & Wain. Umiddelbart efter den 17. November var det klart for alle, at Burmeister & Wain var kørt fast. Da vidste alle, som blot havde noget Kendskab til Burmeister & Wain, at det ikke var i Stand til at fortsætte uden en gennemgribende Sanering. Men hvad viser saa Betænkningen fra det Udvalg, der blev nedsat i Henhold til Moratorieloven af 23. December 1932? Dette Udvalg — det tør jeg vel sige i denne Forbindelse som Følge af, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller henviser til de særdeles prominente Personer, der har udtalt sig til Fordel for Laanet — bestaar jo da heller ikke af Folk, om hvilke man uden videre kan sige, at de ikke var i Stand til at gøre Rede for, hvorledes Forholdet laa, og Udvalget siger, at Andragendet var indgivet til Ministeriet paa et urigtigt Grundlag, og at det vilde være meget tvivlsomt, om det i det hele taget kunde være lønnende at komme ind paa at drive de Forretninger og foretage de Udvidelser, der her var Tale om. Det skal jeg dog nu se bort fra. Men hvad Udvalget tillige hævder — og det er jo det afgørende med Hensyn, til hvorvidt det paagældende Beløb virkelig kunde have strakt til —, er jo det, at det kunde ikke have nyttet noget; Burmeister & Wain kunde ikke være ført videre, selv om Staten havde kautioneret for de 3 Mill. Kr., og dette Beløb var stillet til Burmeister & Wain's Raadighed. Dermed forekommer det mig, at der i Virkeligheden er sagt alt, hvad der positivt kan siges om denne Sag, og jeg skal i hvert Tilfælde ikke uddybe Diskussionen derom yderligere.

Jeg forstaar meget vel, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der jo paa særdeles afgørende Maade er Repræsentant for det private Initiativ, for den privatkapitalistiske Samfundshusholdning, gør sig den største Anstrengelse for at vælte Ansvarret over paa mig for at forsvare Selskabet — det er der i og for sig intet at sige til. Men at sige, at dette Selskab kunde være reddet, hvis jeg i Tide havde stillet mig paa det Standpunkt, at det kunde faa de Penge, det ønskede i Handelsministeriet, det er en Beskyldning, jeg ganske afviser. Det er fuldkommen uhjemlet, fuldkommen urigtigt, fuldkommen meningsløst at angribe mig og gøre mig ansvarlig for Misæren, saaledes som den har udviklet sig, i Burmeister & Wain. Thi jeg havde ingen Hjemmel til at gribe ind overfor Burmeister

& Wain. Hvis jeg var gaaet til Finansudvalget — og hvor skulde jeg ellers være gaaet hen? — og dér havde sagt: Burmeister & Wain er kommet i Vanskeligheder, kan jeg faa Lov til at laane Selskabet et vist Antal Millioner? —, saa føler jeg mig overbevist om, at Finansudvalget vilde have afvist mig og vilde have sagt: Det har vi ingen Hjemmel til. Jeg kunde ikke gøre andet i denne Situation. Det er beklageligt, at det er gaaet saaledes, som det er gaaet; men Firmaets Ledelse bærer selv Ansvarret derfor.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Den højtærede Handelsminister foregiver hele Tiden, at vi vil paadutte ham et Ansvar for, at det er gaaet Burmeister & Wain daarligt. Dette kunde aldeles ikke falde os ind. Det, vi siger til Handelsministeren og andre strenge Kritikere, som efter vor Opfattelse ikke paa det økonomiske Omraade har været særlig fremragende undtagen netop i at kritisere, er dette, at de Herrer fra den Side kritiserer det private Initiativ og det privatkapitalistiske Samfund saa overordentlig stærkt, men hvorledes har deres egne økonomiske Betragtninger, og hvorledes har Ministeriets hele økonomiske Politik været? Det er fuldkommen urimeligt set paa Baggrund heraf, at man tillader sig en Kritik af den Art.

Men det er dog ikke det, der er Sagen. Det, der er Sagen, det, vi har at holde os til, er Handelsministerens Ansvar i denne Sag. Og Handelsministerens Ansvar i denne Sag er, at da han faar Henvendelsen fra Burmeister & Wain, ved han utvivlsomt særdeles vel, hvor slet det staar til (*Handelsministeren* [Hauge]: Nej!). Han ved det utvivlsomt Maaneder i Forvejen. (*Handelsministeren*: Nej!). Den højtærede Handelsminister bør ikke svare nej hertil, for saa giver han sig selv, aandelig set, et testimonium paupertatis, som den højtærede Minister alligevel ikke kan staa sig ved. Det viser sig ogsaa derigennem, at i samme Øjeblik Handelsministeren faar denne Henvendelse fra Burmeister & Wain, render han straks over til Bankerne og siger: Den er morderlig gal med Burmeister & Wain. Ministeren siger ikke nej til Burmeister & Wain; han holder Burmeister & Wain hen, men han gaar til Bankerne og siger, hvor gal den er med Burmeister & Wain. Det, jeg bebrejder